

Η ΕΞΥΨΩΣΗ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ο κυριώτερος σκοπός της 'Οργάνωσης Α.Μ.Π.Κ. είναι η εξύψωση της Παιδείας του τόπου μας. Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι το επίπεδο που βρίσκεται σήμερα, μακριά από το να είναι ταπεινό, δεν είναι όμως εκείνο στο οποίο θα την ήθελεν ή πιο φωτισμένη πρωτοπορεία του κυπριακού λαού, που είναι φυσικά κ' ή πιο απαιτητική. "Ότι κ' οι ίδιοι οι καθηγηται, στους οποίους δεν είναι δίκαιο να επιρρίπτεται άκέρηα ή ευθύνη, έρχονται σήμερα να το αναγνωρίσουν με τόσον επίσημο τρόπο, αποτελεί ευόαινο σημείο. Πρέπει να έρμηνευθῆ ως απόφαση εκ μέρους τους να έντείνουν τες δυνάμεις τους και ν' απλώσουν τη δράση τους. Να δείξουν φωτεινότερη δράση στο σχολείο, να πάρουν ενεργότερη συμμετοχή στην πνευματική κίνηση. "Όταν ο ένθουσιασμός φουσκώνει την ψυχή τους και την κατευθύνει ή θέληση, όλα είναι κατορθωτά. Τότε μπορούν να πούν άφοβη «γεννηθήτω φως» και θα γίνη ασφαλώς φως.

Για να πραγματοποιήσουν όμως το ευγενικόν αυτό ιδανικό, για να μην ψυχραθῆ ο ένθουσιασμός τους και λαχωνιάσουν μισοδρομίες, πρέπει κι' ή Κοινωνία να δείξη ότι είναι σε θέση να εκτιμήση τους κόπους και τες θυσίες που θ' απαιτηθούν για τέτοια δουλειά και να τους εξασφαλίση ευνοϊκότερες από τε σήμερινές συνθήκες εργασίας για να κατορθώσουν ν' αυξήσουν την αποδοτικότητα τους. "Ας τους εύχηθούμε να προχωρήσουν με πίστη και να μην μείνουν μόνο στο στάδιο των ωραίων αποφάσεων, 'Από το στάδιο της απόφασης ως εκείνο της εκτέλεσης υπάρχει ακόμα μεγάλη απόσταση. Χωρίς να παραγνωρίζουμε τες δυσκολίες που παρουσιάζει ή εφαρμογή ενό, απαιτητικότερου προγράμματος έσωσχολικής και έξωσχολικής εργασίας, πιστεύουμε πως μπορούν να γίνουν αξιόλογα πράματα. 'Αρκεί να βαλθούν όλοι να εργασθούν, ο καθένας εν τῷ μέτρῳ των δυνάμεών του, με μεγαλύτερο ζήλο, κι' άς είναι βέβαιοι πως θα έχουν, αν μη τι άλλο, τουλάχιστο την ήδικήν άμοιβήν και την ικανοποίηση ότι έκαμαν το καθήκον τους, και έδωσαν και αυτοί κάτι από τη φλόγα της ψυχῆς τους.

Το ζήτημα της βελτιώσεως της Παιδείας συνδέεται με πολλά προβλήματα παιδαγωγικής κ' επιστημονικής φύσεως, στα όποια δεν είναι του παρόντος άρθρου να εισέλθουμε. Μ' αυτά θ' ασχοληθούν εν κειρω οι αρμόδιοι. 'Εδῶ θ' αρκεστεύμε να χι ράξουμε μερικές κατευθυντήριες γραμμές που να νωύη και πρέπει να ακολουθήσουν οι εκπαιδευτικοί εκείνοι που θ' άγωνιστούν να μπάσουν νέο, δρεσερό και ζωογόνο πνεύμα στα εκπαίδευτικά μας πράματα. "Οχι γιατί αυτές οι γραμμές είναι άγνωστες, κάθε άλλο, αλλά γιατί δε δόθηκεν ως σήμερα, από την όλότητα τουλάχιστον, ή πρέπουσα σημασία.

Πρωτ' απ' όλα πρέπει να δοθῆ μεγάλη προσοχή στη σπουδαιότερη, μπορεί να πῆ κανένας, άρχή της Παιδαγωγικής στην άρχή της αυτενέργειας, ή όποια πρέπει να εφαρμόζεται συστηματικά από όλέκληρο το διδακτικό προσωπικό ενός σχολείου για να φέρη τα ποδούμενα αποτελέσματα. Μεμόνωμένες προσπάθειες μικρή μόνον επιτυχία μπορούν να έχουν. "Ο μαθητής για ν' αναπτύξη την προσωπικότητά του και να γίνη ικανός για πρωτοβουλία, δεν πρέπει να δέχεται παθητικά ό,τι του προσφέρει ο δάσκαλος αλλά να συνηθίση να εργάζεται μόνος του να εμπιστευεται στες δυνάμεις του για ν' αποκτήση την αυτοπεποίθηση, χωρίς την όποιαν δεν μπορεί να εύδοκιμησῆ στην κοινωνική ζωή. Δυστυχώς, πρέπει να παρατηρήσουμε με λύπη μας, στες περισσότερες σχολές Μ. Παιδείας δεν υπάρχουν τα μέσα, οι απαραίτητες προϋποθέσεις, για την εφαρμογή σε μεγάλη κλίμακα της άρχῆς της αυτενέργειας. Οι έφορείες πρέπει ν' ακούσουν με προθυμία τες εισηγήσεις που τυχόν θα τους κάμουν οι καθηγητικοί σύλλογοι και να το θεωρήσουν επιτακτική τους υποχρέωση να πληρώσουν όσο μπορούν γρηγορώτερα και καλύτερα τες έλλείψεις που παρουσιάζουν τα σχολεία που διευθύνουν, για να μπορη να γίνεται εργασία, άξια του όνόματος. Θα πῆτε ίσως. Που θα βρεθούν τα μέσα; "Όταν υπάρχει καλή θέληση και όρεξη μπορεί να γίνουν πολλά πράματα που εκ πρώτης όψεως φαίνονται αδύνατα. Το Σχολείο 'Εργασίας είναι ο ιδεώδης, από την άποψη, της αυτενέργειας, τύπος σχολείου. Λαμβανομένης υπ' όψει της κυπριακής πραγματικότητας, τι θα μπορούσε να γίνη και σε μας σ' αυτήν την κατεύθυνση; Να ένα ζήτημα που αξίζει να μελετηθῆ σοβαρά.

"Αλλο σημείο ύψιστης σημασίας, που—το λέμεν άφοβα—παραμελήθηκεν ως τώρα, είναι ή διάπλαση του χαρακτήρα του παιδιού. Οι καθηγηται πρέπει να το νοιώσουν καλά πως ή άγωγή της βούλησης, της θέας αυτής άρετής, κ' ή καλλιέργεια στην ψυχή του παιδιού ευγενικῶν αίσθημάτων, δεν είναι διόλου μικρότερης σημασίας από τη μετάδοση γνώσεων και γενικά την ανάπτυξη της διανοίας. 'Απ' έναντίας είναι μεγαλύτερης σπουδαιότητας γιατί ή Κοινωνία έχει ανάγκην όχι τόσον από ανθρώπους έξυπνους και πολυμαθείς, απ' αυτούς υπάρχουν, εύτυχώς, πολλοί, αλλά από ανθρώπους με χαρακτήρα! 'Αν ή παιδεία το επιδιώξη αυτό επίμενα τότε θα εκπληρώση πραγματικά τον προορισμό της και ή Κοινωνία θα είναι περήφανη για τα σχολεία της και οι νέοι για τη μόρφωσή τους. Με ποια μέσα όμως θα επιτευχθῆ καλύτερα αυτός ο σκοπός; Να άλλο σπουδαίο ζήτημα που έχει ανάγκην σοβαρῆς εξέτασης. 'Η 'Οργάνωση Α.Μ.Π.Κ. που θα καταπιαστή με τη μελέτη των εκπαιδευτικῶν ζητημάτων ως φιλοδοξήση να συνδέση τονόμά της με την εκπαιδευτική μας 'Αναγέννηση.